

ved at fortsættes. Den kunde jo godt være fortsat; det viste sig jo ovre i Esbjerg. Der vilde Socialdemokraterne ikke lystre deres Fører, Redaktør Sundboe; de sagde, at de vilde ikke nedlægge Arbejdet, og saa blev Det forenede Dampskibsselskabs Skibe naturligvis ved at komme. Jeg maa altsaa fastholde over for det høje Ting, at Konflikten kom paa den Maade, at den socialistiske Redaktør, endogsaa uden at forhandle med Havnelavet derom — der er jo Frihed blandt Socialisterne —, havde sendt dette Telegram.

Nu skred Sommeren, og Befolkningen i Horsens, navnlig Handels- og Haandværkerstanden, følte sig i høj Grad trykket af, at de ikke havde Det forenede Dampskibsselskabs Skibe mere. Saa er der ovre i Horsens en Forening, der hedder Haandværkerforeningen, men det er en Forening, der bestaar af lige saa mange Handelsmænd som Haandværkere; der er f. Eks. mange flere Medlemmer af Handelsstanden i denne Forening, end der er i den saakaldte Handelsforening i Horsens. Saa toge de sig sammen og begyndte at tale om og prøve paa, om de ikke kunde faa lavet et Lav, saaledes at de kunde faa Det forenede Dampskibsselskab til at komme til Horsens igen. Nu skal De høre, hvordan Horsens Socialdemokrater blev præparerede, da det kom ud. Da det første Skib kom, den 16. Oktober, skrev Socialistbladet, at det ny Havnelavs Arbejdere kunde give Anledning til Rolighedsforstyrrelser. Hvorledes dette nu kunde gaa til, forstaar jeg ikke; naar de ere Frihedsmænd disse Socialister, hvad kom det saa dem ved, at man lavede et Havnelav? Den 20. Oktober skreve de saa, at man sikkert hverken vilde glemme Herrerne eller Slaverne af Lavet, og desforuden stemplede de Haandværkerforeningen med de stærkeste Udtryk og udtalte, at det sikkert aldrig vilde blive glemt af Horsens Havnearbejdere. Saa var der et Møde i Ridehuset et Par Dage, før Skibet skulde komme; nu skulde der jo fyres ordentlig op under Kedlerne, inden Eksplosionen skulde foregaa. Paa dette Møde var Rigsdagsmanden for Horsens selv til Stede. I Indledningen til Referatet i det vedkommende socialistiske Blad — det er ikke Referatet i et Højreblad — sige de: „Der bliver ikke Ro i Horsens, inden Skruebrækkerlavet er lyst hjem“; og de skrive videre i det socialistiske Blad, at hvis det bliver sat i Værk, vil der vanke braadne Pänder. Og det ærede Medlem for Horsens kom med nogle forblommede Trusler.

Han sagde efter Socialistbladets Referat paa dette Møde bl. a., at hvis Havnelavet blev sat i Værk, vilde der ikke blive brugt helt dagligdags Midler. Hvad mon det kan være for Midler? Det kan være, at det ærede Medlem kan oplyse os om, hvad det er for ikke helt dagligdags Midler, der skulde bruges af denne Frihedsmænd. Endelig slutter Bladet med at sige, at der vil ikke blive Ro i Horsens, inden den sidste Rest af Havnelavet var fejjet ud af Horsens. Se nu, mine Herrer, efter at de socialistiske Arbejdere vare blevne præparerede ved denne Tiltale af deres eget Organ, kom det Tidspunkt, da det første Skib kom. Hvad saa? Saa mødte der en 7—800 skrigende og skraalende Mennesker nede ved Havnen, Politiet maatte trække nogle Snore, og inden for dem maatte de paagældende arbejde under Tilraab og Haansord; og alt muligt, hvad de nu kunde sige til dem for at krænke dem, blev anvendt imod dem, medens de arbejdede. Men da de saa havde arbejdet og skulde til at gaa hjem om Aftenen — jeg var tilfældigvis selv i Horsens om Aftenen og saa nogle af disse Ekscesser; da jeg altsaa selv har været Øjenvinde, kan jeg tale med derom — blev hver enkelt af disse Arbejdere fulgt hjem af en Flok hujende og skrigende Socialdemokrater og Gadedrenge og Læredrenge og andre, der havde Lyst til at være med — der er jo altid nogle, som have Lyst til at være med, naar der er Sjov i Gaden. De spyttede paa dem, skældte dem ud for det værste, der kunde tænkes, traadte paa dem, ja endogsaa slog dem.

Der var blandt andet — for at nævne et Tilfælde, som viser, hvor kærligt og frisdindet man optraadte — en Mand, som var Nattevagt ude ved Horsens Tugthus. En saadan Mand faar ikke ret høj Løn; den paagældende havde mange Børn og en stor Familie; han havde saa tænkt sig, at han kunde tjene sig en lille Smule Dagløn; naar han sov den halve Dag, saa kunde han tjene lidt til Bedste for sin Familie den anden halve Dag. Han fulgte de hjem, og saa slog de hans Vinduer ind og slog hans Møbler i Stykker, og Manden maatte springe ud af Vinduet og løbe bag om Byen hen paa Politistationen; ellers havde de sandsynligvis slaaet ham helt fordærvet. Synes de Herrer Socialdemokrater ikke, at det er en daarlig Frihed? Synes De, at dette er noget, som vi andre kunne have Respekt for? Og i det hele taget bleve de ved at gøre saadanne Spektakler. Borgmesteren i Horsens, som in-